

Na príbehu lásky nezáleží.
To, čo zaväzú,
je schopnosť milovať.
Možno je to
jedíný záblesk večnosti,
ktorého sa nám dostane.
Helen Hayes (1900–1993)

Pre zamilovaných prinášame
na strane 10 tipy, ako prekvapiť svojich najmilších
darčekom knižkou, ktorá povie všetko.

KNIŽNÁ REVUE

www.litcentrum.sk

Z OBSAHU

- 04 Mihai EMINESCU: Krídla z vosku
- 05 Dominik DÁN: Červený kapitán
Anton LAUČEK: Andrej
Gustáv MURÍN: Návod na manželstvo
Jaroslav REZNÍK: Tajomstvo priamky
Helena DVOŘÁKOVÁ: Plaché rozkoše
- 08 Patrick SŮSKIND: Príbeh pána Letka
- 09 Rozhovor s českou spisovateľkou Radkou DENEMARKOVOU
- 10 Vydavateľstvo ANTA
- 11 Peter JAROŠ o súčasnom postavení literatúry
- 12 Rozhovor s publicistkou a spisovateľkou Denisou FULMEKOVOU

NAJPREDÁVANEJŠIE KNIHY

KNÍHKUPECTVO AMICUS
JESENSKÉHO 2, 929 01 DUNAJSKÁ STREDA
TEL.: 031/5523100

Slovenské:

1. T. Keleová-Vasilková: Dúhový most – Ikar
2. P. Nagyová-Džerengová: Nepýtaj sa, kde som – Ikar
3. M. E. Matkin: Miluj ma ironicky – Vydavateľstvo Slovart

Zahraničné:

1. P. Coelho: Čarodejnice z Portobella – Ikar
2. J. K. Rowlingová: Harry Potter a Dary smrti – Ikar
3. D. Steelová: Sestry – Ikar

KNÍHKUPECTVO MODUL
ŠTEFÁNIKOVA 26, 902 01 PEZINOK
TEL.: 033/6411 243

Slovenské:

1. M. Lasica: Bodka – Forza Music
2. I. Bukovský: Hneď to bude - AKV – Ambulancia klinickej výživy
3. P. Dvořák: Druhá kniha o Bratislave – Rak

Zahraničné:

1. J. K. Rowlingová: Harry Potter – Ikar
2. A. Baricco: Tento príbeh – Vydavateľstvo Slovart
3. J. Giono: Muž, ktorý sadil stromy – Artforum

KNÍHKUPECTVO LUBICA
ZÁMOCKÁ 1, 901 01 MALACKY
TEL.: 034/772 6734

Slovenské:

1. K. Machová: Dotyk babieho leta – Motýl
2. D. Dán: Červený kapitán – Vydavateľstvo Slovart
3. K. Gillerová: Neodchádzaj – Slovenský spisovateľ

Zahraničné:

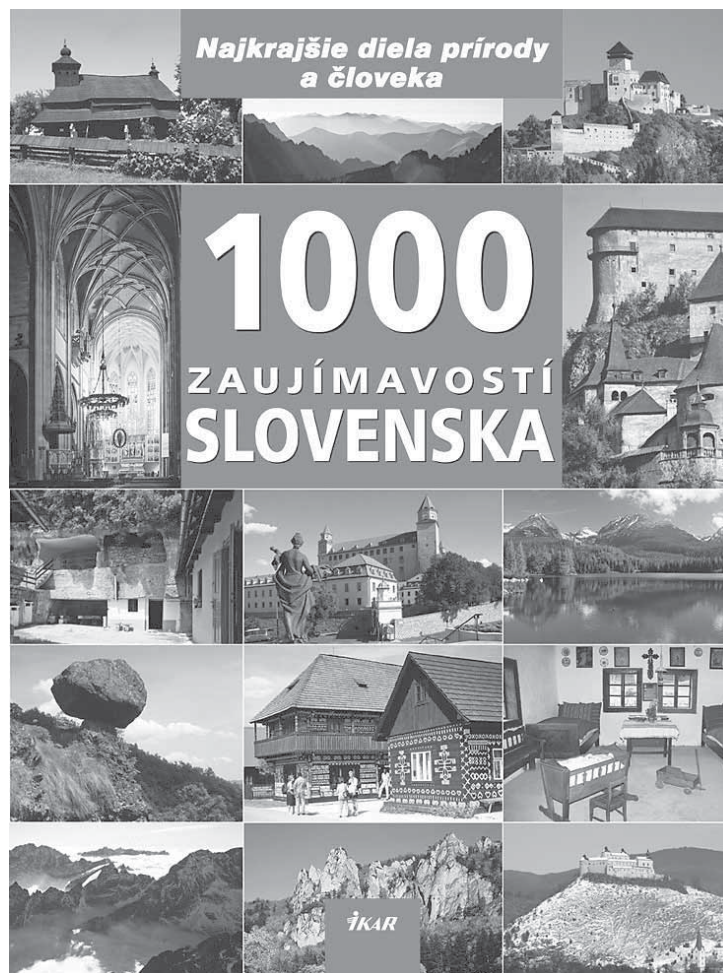
1. S. King: Príbeh vdovy Lisey – Ikar
2. M. Winegardner: Pomsta krstného otca – Ikar
3. J. K. Rowlingová: Harry Potter a Dary smrti – Ikar

SHALOM AKO BÁSNICKÝ POZDRAV

V bratislavskom Zichyho paláci odznelo 31. januára poetické pásmo z tvorby židovských autorov slovenského pôvodu *Shalom*, ktoré vzniklo z iniciatívy vedúcej Divadla poézie v Toronte Valérie Tóthovej, jej manžela reverenda Dušana Tótha a slovenskej, prevažne emigrantskej židovskej komunity v Kanade. Premiéru malo v novembri 2006 v torontskom Centre for the Arts. Jeho úspech viedol k rozhodnutiu vydať ho aj knižne, takže súčasťou predstavenia bola aj prezentácia knižky *Shalom* s reprodukciami výtvarných diel T. Spitzu a fotografiami B. Terena z torontskej premiéry pásma.

Pásmo i kniha predstavujú poéziu dvanástich autorov, „ktorých korene sú na Slovensku, ale aj vo vzduchu nad tábormi smrti“, sú obrazom ich života a života ich predkov, holokaustom tragicky prerušených rodinných väzieb, poéziou rodinnej pamäti. V prednese F. Kovára, D. Tótha a M. Richtera zazneli básne T. Rübnera, P. Schwarza, V. Meiselsovej, E. Blumgrundovej a J. Karšaia, ako aj reflexia V. Tóthovej *Ako to, že som sa narodila*. Zazneli aj hebrejské piesne v interpretácii E. Schönhausera a M. Repkovej. Spontánne vystúpenie osemdesiatročnej pani Weinwurmvej, ktorá prežila Osvienčim, malo silný emocionálny náboj. Jej syn je jeden z iniciátorov a sponzorov vydania antológie, na ktorom sa podieľala Kanadská základina pre umenie a divadlo, Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí a vyšla pod záštitou Múzea židovskej kultúry v Bratislave.

Anton Baláž

SVIATOK ZAMILOVANÝCH PRE ZAČIATOČNÍKOV AJ POKROČILÝCH

Opäť sa nám výklady zaplnili valentínskymi srdiečkami a zamilovaní sa chystajú osláviť svoj sviatok. Starší si na nový sviatok postupne zvykli a mladí ani netušia, že 14. február sa pred dvadsiatimi rokmi u nás vôbec nespomínal. Obchodníci si radostne mädli ruky a pripievajú srdiečka na tie najnezmyselnejšie veci. Láska-neláska, obchod je obchod. A zamilovaní sú veru vďační zákazníci. Kým začiatočníci v láske trápia svoje endorfínmi zaplavené hlavy vymýšľaním prekvapenia pre svoju najdrahšiu polovičku, tí v láske pokročilejší sa trápia otázkou, do ktorej školy zapísať svoj šesťročný plod lásky. Na dedine, kde je jedna škola, je to jednoduché – nie je si z čoho vyberať. Vo väčších mestách je to ale iné. Podľa čoho sa rozhodovať? Podľa vzdialenosti od bydliska alebo pracoviska, podľa vybavenia školy, podľa ponuky výučby jazykov a záujmových krúžkov? Je to vážne rozhodnutie, ale najdôležitejšia je aj tak pani učiteľka. Len jej láska k deťom dokáže rozvíjať v prirodzene zvedavom šesťročnom človečikovi túžbu poznávať, objavovať... A aj lásku k múdrosti a ku knihám. Cestou zo zápisu sa môžete so svojou zapísanou ratolesťou okrem v cukrárni zastaviť aj v knižkupectve po peknú knižku. A iste tam nájdete aj niečo pre svojho partnera k sviatku zamilovaných, z plyšákov ste predsa vyrástli, veď ste už v láske pokročili.

Ján Lacika

1000 zaujímavostí Slovenska

Bratislava, Ikar 2008. Fotografie: J. Lacika, K. Demuth, J. Lomnický, K. Kállay, M. Rengevič, L. Sternmüller

Knih o Slovensku s rôznym zameraním a zacielením máme, našťastie, na Slovensku dosť, ale nikdy ich nebude dosť natoľko, aby sa nevzdávali nové. Krajina patrí k trvalým zdrojom inšpirácií a obdivu vari už od dôb, keď človek ani poriadne nevedel, kým naozaj je. Okolité či širší priestor výrazne zasahoval do ľudskej sebareflexie a zároveň sa ľudským vplyvom formoval. Obojsmerný vzťah prírody a civilizácie v malebných podobách súhry i osobitej slobody zrejme najlepšie vystihuje zámer, ktorý autor a spolu s ním päťica fotografov projektovali do inak významovo všeobecného slova zaujímavosť – a vyjadrili ho tiež v podtitule *Najkrajšie diela prírody a človeka*. Ján Lacika v úvode spomína nelahkú selekciu z početného prvotného materiálu, bolo ho až toľko, že tisíc sa mu v konečnom súčte voči skutočnej ponuke zaujímavostí „ukázalo ako naozaj malé číslo“.

Knihu teda synekdochicky možno považovať za reprezentatívnu časť ťažko zráateľného celku – a ak je tisícka málo, potom to vždy vyznieva ako skvelá lichôtko pre Slovensko a zároveň šikovná výzva pre čitateľov, aby s týmto číslom sami nesúhlasili vlastným záujmovým záberom. Na vyše, kniha komponovaná ako sled farebných fotografií so stručnými komentármi práve v komentároch spomína ďalšie lokality, prírodné útvary, pamiatky, čím sa tisíc ukazuje len ako orientačné východisko zaokrúhlené smerom nadol. Ale o množstvo ide zvyčajne iba tým, ktorí z neho majú komplex a možno aj taký slovenský... Kniha ho však zjavne nemá, naopak, veľkoryso sa v nej nenachádza žiadna štatistika, tabuľka, mapa, obchádza kvantifikáciu turistických trás s GPS aj bedekerovské odporúčania na vhodné ubytovanie. Vysvetlením takéhoto prístupu môže byť jedine dôraz na referenčnú energiu vyplývajúcu z vnútorného prežívania zachytených objektov, prežívania ukotveného v citovej väzbe a estetickom cite. Nejde o súbor „otextovaných“ pohľadníc, ani o ukážku katalógových fotografických metód a techník s informáciami o fantastických dovolenkách.

Ide o objekty zobrazené v ich fatickej rôznorodosti, živelnosti a arteficiálnosti, ošumelosti i honosnosti, zabudnutosti a unikátnosti. A ide o ideu, totiž o vyjadrenie blízkosti, ba až bezprostrednej blízkosti týchto objektov k nám; o existenčnú súvzťažnosť. Taký je Gerlach aj vrch Hrb, geografický stred Slovenska spolu s geografickým stredom Európy nad Kremnickými Baňami; taká je fontána pred novou budovou SND, Kamenný vodopád pod Šomoškou i ropný prameň na Kysuciach; aj Štúr pozdravujúci z Modry je taký spolu s ujom, čo si na Vtáčniku rozbaľuje olovrant; taká je naklonená veža v Banskej Bystrici s dvomi hodinami aj Zubria zvernica v Topoľčiankach, ktorá je popravde v Lovciach; Badínsky prales, ktorý navštívil princ Charles, sem tiež patrí spolu s Latorickým luhom s kravou obrátenou chvostom; sú tu skanzeny, jaskyne a námestia, dubnické drahokamy aj Herlianský gejzír; kostoly a kostolíky, veže a zrúcaniny, dominikánsky kostol v Košiciach s vozikom melónov a kaňon rieky Slaná... Sú to napospol defilujúce obrázky, ktoré sa netvária ako poklad, hoci by sa mohli. Prevrstvil ich čas, nahodila chvíľa, dorobila príroda a prehmatkal človek – dvojrozmerné príbehy s tretím, empatickým rozmerom v srdci.

Jednoduchá a presná koncepcia knihu zemepisne rozdelila do kapitol: *Bratislava, Západné Slovensko, Stredné Slovensko – sever, Stredné Slovensko – juh a Východné Slovensko* a v rámci nich logicky do podkapitol podľa regiónov. Nenájdeme tu však inojazyčné varianty textov alebo inojazyčné resumé, ako to obvykle býva pri publikáciách podobného typu. Mozaika fotografií a sprievodných textov tak zvyrazňuje ďalší moment, ktorý zohľadňuje domáceho adresáta a až cez neho chce prípadne obsah tlmočiť ďalším adresátom. V istej dôvernej nenútenosti, ale na vysokej úrovni, sa tu stretol národno-výchovný aspekt s poznávacím, umeleckým s vedeckým, spoločenskú hodnotu s privátnou. A ak sa to niekomu nepáči, čaká ho kletka hanby v Levoči!

Radoslav Matejov

Na území ženského románu sa cítim slobodne

Hovorí prozaička, poetka a publicistka Denisa FULMEKOVÁ

• Počas uplynulých rokov ste ako autorka preskúmali viacero diametrálne odlišných literárnych žánrov. Po fejtóne, poviedke a poetických textoch ste zakotvili vo sfére tzv. ženského románu, ktorý – zdá sa – momentálne vyhovuje vášmu tvorivému naturelu najviac. Čím si vás podmanil? – Nerozdeľujem autorky na seriózne a na tie, ktoré píšu iba ženské romány. Čítala som od žien spisovateľiek vynikajúce diela, ale aj strašné hlúposti. Rovnako od mužov. Z vašej otázky však cítim akúsi zmlčanú výčitku, prečo svojim tvorivým naturelom plytvám na čosi také nízke, ako je ženský román. Nuž, priznám sa, že ženské romány, ak za ne považujeme romány, ktoré napísali ženy o ženách a ich ženských problémoch, si ma už dávno podmanili ako čitatelku. Neraz som si naschvál kupovala knihy spisovateľiek s akýmsi skrytým pránim podporiť práve ženské písanie. A prečo je mi tento žánr príjemný aj ako autorky? Asi to vyplýva z mojej pohodlnosti. Na území ženského románu sa cítim voľne a slobodne, nedýcha mi tu na krk maskulínna literárna kritika, a navyše si sem kadečo prepašujem.

• Svojho času ste na margo ženských románov poznamenali: „Vďaka nim sa jedna v druhej spoznáваме a zistujeme, že naše osudy a pocity sú v podstate veľmi podobné.“ Myslíte si, že tieto romány vďaka za svoj čitateľský úspech a vysokú predajnosť práve atmosfére dôvery a spolupatričnosti, ktorú navodzujú? – Asi hej. Ženské romány neraz pripomínajú pozvanie k priateľke na kávičku. Kadečo sa tam preberie – manželia, milenci, deti, no a v neposlednom rade aj tie, ktoré si ešte nedávno hovorili priateľky... Verím, že takto nejako sa to javí každému, kto ide okolo a nazíza do vysvietených okien. No spomínané tajomstvo dôvery a spolupatričnosti je zložitejšou rovnicou. Aby sa nejaká dôvera vôbec vybudovala, musí byť autorka úprimná. Ak nič nepredstiera a úprimne ponúkne to najlepšie, čo vie dať na papier, čitatelky sú ochotné jej veľa odpustiť.

• V *Dvoch čiarkach nádeje* ste sprostredkovali príbeh ženy, ktorá prišla o svoje nenarodené dieťa. Netajili ste sa tým, že vás pritom inšpirovala vlastná životná skúsenosť. Oplyvnilo to nejaký vlastný proces písania, zvolili ste odlišný prístup k textu, mali ste potrebu preniesť do textu nepomerne viac osobného než fiktívneho? – Môžem povedať jedno: áno, bola to práve spomínaná bolestná udalosť, ktorá mi vnukla myšlienku napísať o pomerne tabuizovanej téme, akou potrat nesporne je. Samotné písanie či plynutie príbehu už veľmi nezáviselo od toho, čo sa dialo v mojom súkromnom živote. Hoci prišiel aj okamih, keď som bola natoľko zdrvená ďalším úderom, že som mala chuť rozpísať knižku nedokončiť. Keď som si však sadala za počítač, fiktívny príbeh ďalej plynul a moje osobné pocity šli bokom. Takže najdôležitejšie bolo počiatkové rozhodnutie, že chcem túto tému spracovať knižne a celkom zámerne som si nato zvolila práve ten zatracovaný ženský román.

• Mladá redaktorka Soňa Durgová z aktuálneho titulu *Jedy* rieši široké spektrum vzťahov rozličného charakteru a stupňa komplikovanosti: vzťah k autoritatívnej matke, k vlastnému dieťaťu, k sebe samej, k životu, k láske...

Denisa Fulmeková (1967) vyštudovala žurnalistiku na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Pracovala ako redaktorka v printových médiách *Literárny týždenník*, *Telegraf* a *Štýl*, šéfredaktorka ezoterického časopisu *Orientácia* a spolupracovníčka mesačníka *Miau*. V súčasnosti pôsobí v slobodnom povolaní. Debutovala pod pseudonymom Mina Murrayová poviedkovou knihou *Tak čo teda?* (Petrus 2001), nasledovala poetická zbierka *Som takmer preč* (Petrus 2004) a prozaický *Klebetromán* (Kalligram 2004), ktorý vzišiel zo spolupráce s Petrom Macsovszkým. Publikovala v českom zborníku *Evropský fejeton* (2004) a v poviedkovej antológii *Sex po slovensky* (Ikar 2004). Roku 2006 vydala román *Dve čiarky nádeje* (Ikar) a 12. februára sa konala prezentácia jej najnovšej knihy *Jedy* (Ikar 2008).

Prístupovali by ste k riešeniu nastolených problémov rovnako (podobne) ako hrdinka vašej knihy?

– Nie som Soňa Durgová, ale mnohé by som asi riešila podobne. A možno aj nie, ťažko povedať. Určite som však už ďalej než ona a viem sa na jej problémy pozrieť z odstupu. Tento nadhľad som využila ako autorka.

• Autor chtiac-nechtiac prepozičivá postavám svojich príbehov časť vlastnej identity, fyzických a povahových črt, životných postojov. V čom ste si so Soňou Durgovou podobné a v čom sa – naopak – líšite?

– Podobnosť fyzických črt s hrdinkami mojich kníh je až kdesi na poslednom mieste. Ich výzor je len naskicovaný, ostatné si už dotvára čitateľ vo svojej fantázii. Pokiaľ ide o povahu a životné postoje, tam by sa už zopár priesečníkov našlo. Nielen so Soňou, ale tiež so starou Durgovou a pokojne aj so zvodcom, ktorý skržiží Soni cestu. V každej postave je kus zo mňa, aj v tej najzápornejšej. A čo konkrétne ma teda spája so Soňou? Silné okamihy bezradnosti a túžba zvládať život lepšie a s väčšou razanciou. Aha, a ešte: rovnako ako ona nemám auto, neviem šoférovať a stále musím niekoho unúvať, aby ma odviezol.

• Soňina matka je panovačná, hašterivá a nenávisťná. Na druhej strane by bolo povrchné zaškatulkovať ju a označiť nálepkou „negatívna postava“. Oveľa zaujímavejšie je pátrať po tom, prečo koná tak, ako koná, aké hodnoty sa skrývajú hlboko v jej vnútri a ako ich odtiaľ vydolovať. K čomu ste dospeli v prípade starej Durgovej?

– Stará Durgová má pre mňa aj istý pôvab. Je vo svojej nenávisti dôsledná a ako sa hovorí, nevymäkne ani vtedy, keď ide skutočne do tuhého. Jej zatrpknutosť a pocit

krivdy, že od života nedostala to, čo očakávala, stavajú medzi ňou a svetom obrovský múr. Oddelená od emócií radosti a lásky sa stáva hlboko osamelou a nešťastnou ženou, ktorú už neovláda nič iné, iba zlosť. Preto je pre dcéru Soňu také náročné jej odpustiť, nehovoriac o tom, že by ju vlastne mala milovať.

• Závisť, hnev a nevráživosť dokáže otráviť život nielen románovým hrdinom, ale aj ľuďom v reálnom živote. Myslíte si, že aj literárny text sa môže stať očistným nástrojom, účinným pri ozdravovaní medziludských vzťahov?

– To veru naozaj neviem! Moja skúsenosť je skôr taká, že literárny text, konkrétne *Klebetromán*, ktorý sme napísali s Petrom Macsovszkým, niektorými vzťahmi v našom okolí pekne zatriasol. Samozrejme, rátili sme s tým, ale, naopak, nikdy som pri písaní nebola taká nesebakritická, aby som si myslela, že moja kniha nejaké konkrétne vzťahy ozdraví. Kniha môže načať tému, prípadne otvoriť dialóg, ale k osobným katarziám sa musíme prepracovať sami.

• Nie je smutné, že človek si často až v hraničných situáciách uvedomí, aký je život krátky a aké zbytočné je vyplňať si ho negatívnymi emóciami?

– Isteže, keď si to takto v pokoji uvedomíme, nedá sa iné, než súhlasiť. Ale stačí prvá situácia, v ktorej vzplanú naše negatívne emócie a všetky vyššie pravdy sa rozplynú ako para nad hrncom. Napriek tomu je užitočné pripomínať si, že na svete sme ozaj iba krátko a nemuseli by sme si znepríjemňovať život malichernými spormi.

• Chceli by ste sa analyzovať ženskej duše venovať aj naďalej, alebo vás láka iná a vami dosiaľ neprebádaná oblasť?

– Cítim, že medzi mnou a ženským románom to nie je iba flirt. Takže budeme

spolu pokračovať, aj keď momentálne píšem čosi celkom iné. Pravdepodobne sa však budem autorsky púšťať iba do prebádaných oblastí, keďže si neviem predstaviť, že by som mala písať o veciach, o ktorých nemám ani šajnu. Rovnako ma neláka cestovanie, exotika, nie som totiž dobrodruh, ale iba klasický domased, čo zažíva dobrodružstvo aj pri cestovaní z jedného konca Bratislavy na druhý.

• Zaujímate sa o ezoteriku. Znamená to, že sa rada ocitáte „medzi nebom a zemou“, v bezprostrednej blízkosti imaginatívneho, neuchopiteľného, a možno práve preto tajomného?

– Asi vás sklame, ale nevnímam ezoteriku ako čosi neuchopiteľné a tajomné. Venujem sa najmä tarotu, teda archetypálnym obrazom v kartovom systéme, a ten sa vyznačuje presnou vzájomnou previazanosťou a logikou symbolov. Zaujímam sa aj fytooterapia a pripravujem si doma bylinkové tinktúry a masti, ale ani to sa mi nevidí ako čosi nevedné. Keď, tak staromódne. Isteže, človek v živote zažije aj situácie, ktoré mu vyrazia dych svojím načasovaním a náhodnosťou. Jednoducho množstvo vecí je pre mňa neuchopiteľných a viem, že ma presahujú. Určite však nelietam na metle kdesi v astrálnej stratosfére. Ako naznačuje aj žánr, ktorému sa venujem, som iba prízemná ženská duša.

• Pracovali ste v redakciách viacerých novín a časopisov, v súčasnosti pôsobíte v slobodnom povolaní. Dáva vám tento stav väčší pocit voľnosti v konaní a zmyšľaní?

– Nesporne. Keď som pracovala na svojom poslednom pôsobisku, v ezoterickom časopise, neraz som bola zo všetkých vznešených právd a ezoterických poučiek rôznych šamanov, liečiteľov, mágov a čarodejnických učňov taká vyčerpaná, že som nielenže nevládala písať, ale ledva som našla silu vziať do ruky diaľkový ovládač od televízora a zapnúť si telenovelu. Bude to znieť paradoxne, ale na voľnej nohe som oveľa disciplinovanejšia a pracovitejšia, než keď som bola zamestnaná. Vážim si čas, ktorý môžem venovať písaniu a som vďačná manželovi, že vzal na svoje plecia údel pracovne veľmi vyťaženeho človeka, hoci kedysi dávno, keď sme spolu študovali, mal tiež literárne ambície.

• Hoci osobne nesúhlasím so selekciou na mužskú a ženskú literatúru, analýza súčasného slovenského i svetového knižného trhu ma priviedla k zisteniu, že je na ňom zastúpených podstatne viac mužov-autorov ako žien-autoriek. V čom vidíte príčiny tohto nepomeru?

– Mne sa, naopak, vidí, že v súčasnosti sa ten nepomer pomaly vyrovnáva. Keď idem do kníhkupectva, nachádzam množstvo výborných kníh od súčasných ženských autoriek a keď sledujem rebríčky najpredávanejších kníh v knižnej revue, tak by som povedala, že je tam skôr nepomer v neprospech mužov. Isteže, sú to veľmi povrchné zovšeobecnenia, ale nezabúdajme ani na fakt, že väčšinu časopisov i kníh nakupujú ženy. Preto sa asi darí aj tzv. ženským románom. Veď keby si zrazu tisíce slovenských mužov kupovali „mužský román“ niektorého slovenského autora, bol by to prevratný úspech a renesancia mužského čítania. Som zvedavá, ktorý chlap sa na to odhodlá!

Pripravila Jitka Rožňová
Foto Tatiana Bužeková